

Šopek Marijinih čednostij.

IX. Hvaležnost.

epa in pač ne težka je dolžnost. hvaležnega se izkazovati za prejete dobrote. Človek, ki zna ceniti dobrote, *lepo zahvaliti dobrotnika in dobrote* tudi povračevati, kadar mu je mogoče, je hvaležen človek. Največ hvaležnosti smo dolžni Bogu, ki je naš Stvarnik in delivec vseh dobrot. Za Bogom smo dolžni biti hvaležni najprej starišem, ki skrbé za nas, potem duhovski in deželski gosposki, in slednjič onim osebam, ki nam storé kaj dobrega, čeprav nimajo do nas nobene dolžnosti.

Marija je prekrasen vzor vseh čednostij; ona nas tudi uči, kako moramo biti hvaležni. Sveta Devica je imela veliko večje in boljše spoznanje o Bogu in o dolžnostih, ki jih imamo do njega, kakor mi, in zato je bila njena hvaležnost tudi toliko večja, toliko iskrenjša. Lepo je pokazala to hvaležnost z besedami, ki jih je izrekla takrat, ko ji je bil angelj oznanil, da bode mati Jezusova. „Glej, dekla sem Gospodova, zgôdi se mi po tvoji besedi“, je rekla. S temi besedami je spoznala, da sama iz sebe ni nič, da ima vse od Boga, da je pripravljena v vseh rečeh storiti božjo voljo. Te besede kažejo ponižnost, pa tudi hvaležnost. Uvekovéeno pa je Marijino hvaležno srce v prelepí hvalnici, ki jo je zapela pri svoji teti, sveti Elizabeti. „Moja duša poveličuje Gospoda, in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju, ker se je ozrl na nizkost svoje dekle“ — tako je začela Marija hvaliti Boga. Vendar ni samo zahvaljevala Boga za vse, kar ji je storil, ampak ga je tudi poveličevala, rekoč: „Sveto je njegovo ime. Njegovo usmiljenje je od roda do roda njim, ki se njega bojé.“

Kakor za neizmerno dobroto, da je bila izbrana za mater božjo, tako je bila hvaležna Marija Bogu za vse druge dobrote in je to hvaležnost kazala v goreči,

pristrčni molitvi. S tem je posebno ravnala po božji volji. To se vidi že iz tega, ker je Bog v stari zavezi zaukazal posebno jutranjo in večerno zahvalno daritev, ki se je opravljala v jeruzalemskem templju. V novi zavezi pa nadomešča to daritev jutranja in večerna molitev. Kdor takrat pobožno moli Boga, kaže s tem

Marija, kraljica devic.

pravo hvaležnost Stvarniku za dobrote, s katerimi ga dan na dan obsipa. Prav tako je Bog ukazal že Izraelcem, da molijo po jedi in se zahvaljujejo za božje darove. Mojzes je moral naročiti vsakemu Izraelcu, da, ko bo jedel in se nasitil, naj zahvali Boga za prelepo deželo, ki jim jo je dal. Marija je poleg drugih zvesto

izpolnjevala tudi to zapoved in v tem zopet kazala svojo hvaležnost.

Častilci Marijini so vedno posnemali nebeško Kraljico tudi v tem, da so bili hvaležni Bogu. Sveti *Frančišek Asiški* je nekega vročega dne potoval s svojim tovarišem Masejem. Vsa utrujena in jako žejna prideta na kraj, kjer je izviral bister in hladen studenček. Tu sedeta, vzameta iz torbice kos suhega kruha, ki sta ga bila izprosila, ga pomočita v vodo, jesta in pijeta. Kar začnó sv. Frančišku obilne solze kapljati po licih. „Oče“, pravi brat Masej, „ti jokaš, zakaj pa jokaš?“ — „Oh!“ odgovori svetnik, „kako bi ne jokal, ko nama je božja previdnost tukaj pripravila tako dobro kosilo?“ Bratu Maseju se uborno kosilce ni zdelo tako dobro in zato še bolj strmi. „Glej vendar, dragi brat“, nadaljuje svetnik, „kako je Gospod dober! Od vekomaj je že vedel, da bova nekdam midva tukaj sem prišla žejna in utrujena; od vekomaj je torej sklenil, da naj tukaj izvira hladen studenec, da se bodeva mogla pokrepčati. S čim sva si pač zaslužila tako očetovsko skrb in ljubezen? Ali nam taka dobrotljivost ne bode privabila solz hvaležnosti in nasprotne ljubezni?“

Dejansko hvaležnost pa je pokazala Marija s tem, da je porabila vse milosti in darove v to, za kar jih ji je dal Bog. Tako si je zaslužila zopet novih milostij in darov.

Nekatere darove dobivamo neposredno od Boga, druge pa nam Bog naklanja po drugih osebah, po stariših, dobrotnikih i. t. d. Zato moramo kazati svojo hvaležnost tudi starišem in dobrotnikom. Ali si morete misliti, ljubi otroci, Marijo, da bi se bila le jedenkrat pokazala nehvaležno Joahimu in Ani? Mislite li, da so se mogli kdaj pritožiti radi njene nehvaležnosti duhovniki v templju, kjer je preživela svoja mlada leta in poslušala lepe nauke? Ali vas nič ne mika njen lepí zgled?

Nehvaležen otrok ni dober otrok. Hvaležen otrok pa je ljub Bogu in ljudem.

A. Stroj.

